

Àudio meditació del prelat: Mare de Déu i esperança nostra

Amb ocasió del mes de maig, Mons. Fernando Ocariz, prelat de l'Opus Dei, parla en aquest àudio sobre la Mare de Déu: "En la maternitat divina de Maria hi tenen arrel totes les seves qualitats, especialment la de ser "plena de gràcia" (Lc 1, 28) — així la saluda l'Àngel—, completament santificada per la gràcia de Déu".

11/05/2020

En aquest mes de maig, estem encara en una difícil situació mundial, d'emergència sanitària, amb tantes conseqüències doloroses. El nostre pensament, la nostra oració, es dirigeix especialment a la Santíssima Verge, que és Mare de misericòrdia i Salut dels malalts.

I, sobretot, Maria és Mare de Déu. Així ho va expressar la fe de l'Església, en el segle cinc, amb aquestes paraules solemnes, profundes i, ahora, senzilles, al Concili d'Efes: "La Santa Verge és mare de Déu, ja que va donar a llum carnalment al Verb de Déu fet carn".

El Senyor, en el seu disseny de salvació, va voler comptar amb "una noia verge, unida per acord matrimonial amb un home que es deia Josep i era descendent de David. La noia es deia Maria", com llegim en l'Evangeli de sant Lluc (*Lc 1, 26-27*). I Ella va respondre a l'anunci de

l'Àngel: “Que es compleixin en mi les teves paraules” (Lc 1, 38). I el Verb es va fer carn.

En la maternitat divina de Maria hi tenen arrel totes les seves qualitats, especialment la de ser “plena de gràcia” (Lc 1, 28) —així la saluda l'Àngel—, completament santificada per la gràcia de Déu.

La plenitud de gràcia en Maria es desplega en una plenitud de fe, d'esperança i de caritat. Aquesta plenitud no evitava que en la vida de la Mare de Déu hi fos present el sofriment, des de Betlem fins al Calvari. “Si Déu ha volgut exaltar la seva Mare —explica sant Josepmaria—, és igualment cert que durant la seva vida terrenal no foren escatimats a Maria ni l'experiència del dolor, ni el cansament del treball, ni el clarobscur de la fe”[1]. La fe certament és llum, però també foscor, perquè es creu el que no es

veu. Els plans de Déu no sempre els podem entendre, com Maria i Josep que, davant la resposta de Jesús després de trobar-lo al Temple, “ells no compregueren aquesta resposta” (*Lc 2, 50*). Que la Mare de Déu ens aconseguixi un augment en la fe, que ens porti a una segura confiança en Déu, a creure fermament en l'amor de Déu per nosaltres, també quan aquesta fe es manifesti més en el seu aspecte de fosc.

Voldria aturar-me avui, especialment, en l'esperança. Maria —escriu el Papa Francesc— “ens ensenya la virtut de l'espera, fins i tot quan tot sembla que no té sentit (...), quan Déu sembla eclipsar-se per culpa del mal del món”. Ens sosté en els nostres passos, i ens diu: “Aixeca't! Mira endavant, mira l'horitzó, perquè Ella és Mare d'esperança”[2].

Amb l'oració *memorare*, de Sant Bernat, diem que la Mare de Déu no abandona a qui implora la seva assistència: “Recordeu-vos, Oh piadosíssima Verge Maria, *que mai no s'ha sentit a dir* que ningú que hagi implorat la vostra assistència i reclamat el vostre auxili hagi estat abandonat de Vós”. Podem repetir-la en aquests dies, amb fe, perquè doni esperança davant la crisi sanitària actual, que provoca també greus dificultats en l'economia de moltes famílies, desassossec en llocs de treball i tensions en la societat.

El Papa ens ha convidat, el pròxim dia 14 de maig, a unir-nos “a tota la humanitat” en una jornada d'oració, dejuni i obres de caritat, per implorar a Déu que se superi la pandèmia del coronavirus. A més de tot allò que cadascú i cadascuna consideri oportú, en el Rosari, especialment aquest dia, resarem per aquesta intenció, pensant en tots els

qui sofreixen les conseqüències d'aquesta crisi sanitària.

Demanem a la Mare de Déu que ens ajudi a encarar el futur amb esperança sobrenatural, amb confiança en l'amor de Déu per nosaltres, encara que la incertesa humana sigui gran, que puguem transmetre afecte i serenitat als altres. Que sapiguem veure la vida com un camí de col·laboració en què ens sostenim els uns als altres.

Els moments de contrarietat poden acabar sent ocasions favorables de creixement interior, de millora personal i social: ens obliguen a sortir de nosaltres mateixos, a obrir-nos als altres. Però és veritat que també passa que, en aquests moments, poden sorgir dubtes, desassossec i ansietat.

A la llum de la fe, el sofriment adquireix sentit, es fa més suportable i fins i tot pot arribar a convertir-se

en un lloc on trobar claredat, pau i alegria interior. Desitgem que no sofreixi ningú i, al mateix temps, com que sabem que el sofriment forma part de l'existència humana, aprenem a viure'l amb els altres, a revestir-lo d'amor. En l'encíclica Spe Salvi, de Benet XVI, hi llegim: “El que guareix l'home no és esquivar el sofriment i fugir davant el dolor, sinó la capacitat d'acceptar la tribulació, madurar-hi i trobar-hi un sentit mitjançant la unió amb Crist, que ha sofert amb amor infinit”[3].

A la Mare de Déu, Mare d'esperança, li encomanem de manera especial el present i el futur de l'Església. La seva segura confiança en el Fill va mantenir unida l'Església naixent, per Pentecosta, en aquells moments de fragilitat que havien succeït, en què diversos deixebles van fugir, un havia renegat de Jesús, uns altres van dubtar, tots van tenir por (cf. Ac 1,14). Ella va infondre esperança.

Renovem aquell itinerari espiritual que des de ben aviat va proposar sant Josepmaria: *Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam*, que tots, ben units al Papa, anem a Jesús, per Maria! La nostra fe renovada a l'Església —que és do de Déu—, es manifesta en primer lloc en l'oració per l'Església, pel Papa i per tots els qui sofreixen persecució a causa de l'Evangelí. Li ho demanem ara a Santa Maria, mare de l'Església.

Amb la frase final d'una de les oracions que ha proposat el Papa per afegir al Rosari en aquest mes de maig, diem a la Mare de Déu: “Ens encomanem a Tu, que brilles en el nostre camí com a signe de salvació i d'esperança. Oh clementíssima, oh piadosa, oh dolça Mare de Déu! Amén”[4].

Tornem amb el pensament, amb la nostra contemplació de l'Evangelí, als moments següents a aquell “Que es

compleixin en mi les teves paraules” de Maria. Per a una mare, l'espera d'un fill, d'una filla, és temps d'esperances humanes. En Maria, aquesta espera tindria ressonàncies salvífiques universals, perquè sabia que portava en el seu si el Redemptor del món. En la seva mirada de futur, d'alguna manera, hi érem cadascú de nosaltres. Ja des d'aquesta espera de nou mesos, la Mare de Déu sentiria el pes de tota la humanitat, la de ser la "nova Eva".

Va ser al costat de la Creu, quan Maria va escoltar de llavis del seu Fill crucificat aquestes paraules referint-se a sant Joan i, en sant Joan a cadascú de nosaltres: “Dona, aquí tens el teu fill” (*Jn 19, 26*). Saber que Maria és “la nostra Mare”, ens porta a tractar-la amb confiança filial, amb la segura esperança en la seva mediació materna. Amb paraules de sant Josepmaria, podem assegurar amb alegre esperança: "Tota la

fortalesa que necessitem —per la nostra petitesa personal, per les nostres febleses i errors— l'anirem a cercar contínuament en Déu a través de la nostra filial devoció mariana"[5].

Aquest “cercar contínuament Déu a través de la filial devoció mariana” era un tret característic de la seva pròpia vida. Tot just aquests dies fa 50 anys de la peregrinació a Guadalupe, a Mèxic, en què sant Josepmaria va resar durant nou dies consecutius per tot el món i per l'Església. “He hagut de venir a Mèxic —deia tot mirant la imatge de la Verge— per repetir-te amb la boca i amb l'ànima plena de confiança, que estem molt segurs de Tu i de tot el que ens has donat (...). No admetem més ambició que la de servir el teu Fill i, per Ell i amb la teva ajuda, totes les ànimes”.

Aquest mes de maig, també es compleix el centenari del naixement de sant Joan Pau II, que va posar el seu llarg pontificat sota la protecció de Maria, amb el lema *Totus Tuus*, "tot teu", referit a la Mare de Déu. "Quantes gràcies he rebut de la Mare de Déu", escrivia en la seva carta sobre el Rosari.

Que Maria, Mare de Déu i Mare nostra, ens aconsegueixi del seu Fill Jesús, un augment de fe i d'esperança, que porti amb si una intensificació del nostre amor a Déu i als altres.

[1] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 172.

[2] Francesc, Audiència general, 10-V-2017.

[3] Benet XVI, *Spe Salvi*, 37.

[4] Francesc, Carta sobre el Rosari,
25-IV-2020.

[5] Carta 31-V-1954, n. 36.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/audio-
meditacio-del-prelat-mare-de-deu-i-
esperanca-nostra/](https://opusdei.org/ca-ad/article/audio-meditacio-del-prelat-mare-de-deu-i-esperanca-nostra/) (04/04/2025)